

Zákroky vůči Twitteru, které oznamuje eurokomisařka Jourová, jsou na kontinentu svobody, nepřijatelné. Senátor který uprchl z hnutí STAN, za které byl zvolen, promluvil

- CZ24 News | 22. června 2023

Zákroky vůči Twitteru, které oznamuje eurokomisařka Jourová, jsou v Evropě, na kontinentu svobody, nepřijatelné, soudí senátor Zdeněk Hraba. Ten odešel z hnutí STAN, za které byl zvolen, a s ParlamentnímiListy.cz hovořil i o poměrech ve svém bývalém hnutí, jež vede ministr vnitra Vít Rakušan, i o Rakušanem proponovaném „boji s dezinformacemi“. Někteří si podle něj postavili byznys na šíření pitomostí, jiní zase na boji proti pitomostem. Ale každý člověk je zodpovědný sám za sebe.

Foto: Zdeněk Hraba Popisek: Zdeněk Hraba

Před pár dny jste se „pustil“ do eurokomisařky Věry Jourové, která se nechala slyšet, že by EU měla zablokovat Twitter. Nazval jste to cenzurou. Jaký je váš názor na tzv. dezinformace? Kde je podle vás hranice mezi dezinformací a jiným názorem?

Paní eurokomisařce očividně tato funkce stoupla do hlavy, protože slyšet takto vysoce postaveného politika volat po zákazu sociální sítě, která si pouze dovolila nepřipojit se k rádoby dobrovolné dohodě o potírání dezinformací, je něco, co by mělo být na kontinentě, který byl vždy nositelem svobody, nepřipustné.

Samotná otázka dezinformací má dvě roviny: lidskou a právní. V lidské rovině věřím, že drtivá většina lidí sebou nenechá manipulovat a pozná, když jim někdo lže. Zároveň to ale nemá být stát, kdo určuje lidem, čemu mají a nemají věřit. Svoboda slova je základem svobodné společnosti, a proto by se měli politici vyvarovat jakýchkoliv přehnaných zásahů.

A v právní rovině máme už teď dostatečně trestním zákoníkem postižitelné různé excesy, dosahují-li trestněprávní závažnosti – šíření poplašných zpráv, pomluvy a podobně. Proto si myslím, že žádný nový zákon nebo novou skutkovou podstatu „šíření dezinformací“ nepotřebujeme.

Přesto je faktem, že existují skupiny lidí, kteří věří naprosto obskurním věcem - např. že Země je placatá, svět ovládají ilumináti, Československo existuje apod. Na sociálních sítích se tito lidé těší vysoké popularitě a jsou na veřejnosti dost hlasití (např. Jana Peterková apod.). Měl by se nechat volný prostor i takovýmto extrémům, není to nebezpečné? Jakou roli tito lidé ve společnosti mají?

Řekněme si to otevřeně: lidé věří různým pitomostem. Vždy to tak bylo, je a bude. Někteří si na šíření pitomostí postavili svůj byznys, někteří se zase živí „profesionálním“ bojem proti pitomostem. Tak to prostě je. Ale každý člověk je zodpovědný sám za sebe, a pokud si někdo vybere, že bude věřit pitomostem a šířit je dál, je to jeho volba, za kterou samozřejmě musí nést i následky. Ne nutně právní, podobné lidi možná nejvíc vytrestá, když si okolí o nich bude myslet, že jsou slušně řečeno ne úplně inteligentní.

A samozřejmě pokud to přejde i do roviny právní jako v případě zmíněné paní Peterkové a dalších, už dnes máme zákony, které toto umějí efektivně řešit. Při obraně společnosti před různými záměrně šířenými nepravdivými informacemi tak bohatě stačí využívat nástroje, které současné zákony nabízejí. Není třeba vymýšlet nic nového, česká právní úprava svobody slova a „trestání“ opravdových excesů je, myslím, vyvážená – tedy poskytuje lidem široký prostor pro šíření informací a zároveň umí postihovat skutečně nebezpečné excesy.

Nedávno Českem otrásl konflikt v Brně, který skončil smrtí romského mladíka rukou Ukrajince. Následně se veřejnost vzepřela a na světlo začaly vycházet případy dalších lidí, kteří měli nebo mají s Ukrajinci problémy. Jak podle vás o celé věci informovala média? Zvládla být nestranná, nebo vidíte nějaká pochybení?

Smrti každého člověka mi je líto a každý takový násilný čin by měl být řádně vyšetřen a také řádně potrestán.

Co se týče role médií, tak si nemyslím, že by nastala nějaká fatální chyba. K žádnému zatajování zjevně nedocházelo. Média o případu informovala. A když to řeknu trochu nadneseně, jsme v Čechách a tady nic utajit nejde. A tak je to i správně.

Je důležité, že od samého začátku měla veřejnost jasné informace o národnosti osob zúčastněných v tomto incidentu. Ne že by to hrálo nějakou roli, lidský život má stejnou váhu, ať už jde o člověka jakékoliv národnosti, ale když veřejnost věděla, že šlo o konflikt mezi občany romské a ukrajinské národnosti, nemohl si nikdo stěžovat, že někdo něco lidem tají.

Nejsem fanouškem zatajování národností, jako když se stane nějaký útok na Západě a v případě, že je pachatelem přistěhovalec, tak je snaha národnost zatajit, protože si myslím, že se má hrát s otevřenými kartami a takové zatajování nadělá víc škody než užitku.

Zůstaňme ještě chvíli u médií, resp. u České televize. Ta je dlouhodobě kritizována za to, že prosazuje jen jeden názorový proud, nedává moc šanci opozici nebo ji vykresluje vyloženě negativně. Jaké vy máte zkušenosti s Českou televizí? Vytkl byste jí něco?

Musím přiznat, že až na dvě výjimky mám s Českou televizí dobrou zkušenost. V naprosté většině případů šlo o korektní a profesionální jednání. Já nemám potřebu bojovat s médii a stejně tak si myslím, že je nepsanou povinností politiků se s médii bavit. A to i třeba z jiného názorového proudu.

První výjimkou byl pořad Interview ČT24, kde se mnou vedla rozhovor Linda Bartošová, která už v ČT, pokud vím, nepracuje, o našem návrhu na zakotvení práva na obranu života i se zbraní v Listině základních práv a svobod. Z celého rozhovoru bylo jasné, co si o tom paní Bartošová myslí. A potvrdilo se to tím, když se zeptala, zda namísto toho není třeba řešit něco důležitějšího jako třeba práva LGBT osob. A druhou výjimkou byl pořad 168 hodin, kdy jsem byl jako podporovatel zrovnoprávnění, ovšem ne s názvem manželství, konfrontován v otázce manželství pro všechny s paní, která žije s přítelkyní a manželství pro všechny podporuje. Byl to naprosto korektní a příjemný rozhovor, ovšem během střihu reportáže z toho jaksi vypadla dost podstatná část a celkové vyznění bylo zhruba takové, jako by byli odpůrci manželství pro všechny tím největším zlem. Ale v tomto případě i Rada ČT konstatovala, že tato reportáž byla nevyvážená.

Jak se podle vás změní ČT s novým ředitelem Janem Součkem?

Popravdě řečeno není zatím z čeho usuzovat a těším se na to, až pan nový ředitel zveřejní nějaký podrobný plán. Funkce se ujme v říjnu, takže má ještě čas, ale podle jeho několika vyjádření a i proto, že tato změna byla nečekaná, to vypadá, že určité změny přinese.

Nesouhlasím s tím, že by každý, kdo je připojen k elektrině, měl platit koncesionářské poplatky. Ale zároveň jsem si vědom, že ve financování ČT, ale i Českého rozhlasu, je třeba provést změny.

A s čím naopak souhlasím, to je jeho vyjádření, že by ČT měla vyrábět pořady typu Česká soda, pořady provokativní, které si neberou servítky. Pokud se mu to povede, budu mu držet palce, protože si myslím, že tento typ humoru má u nás dlouhou tradici, a hlavně by to byl pěkný políček protagonistům bezbřehé korektnosti.

Vrátíme se teď zase k migraci. V současnosti k nám proudí kvůli válce silná ukrajinská menšina. Společností se nese názor, že Ukrajinci jsou protežováni, že česká vláda se víc stará o ně než o své lidi apod. Situace určitě není černobílá, ale přesto - selhala podle vás vláda? Pokud ano, v čem? A pokud ne, proč si to myslí tolik lidí?

Nebudu nijak hodnotit něčí pocity, na ty má každý právo, důležitá jsou fakta. A když se podíváme na strukturu výdajů státního rozpočtu, tak říct, že by náš stát protežoval Ukrajince, by bylo krátkozraké, byť jistě líbivé.

Ano, jsme v těžké ekonomické situaci a zprávy o Ukrajině jsou v médiích prakticky pořád (což si myslím, že je spíše kontraproduktivní), proto někdo může tento pocit mít. Ale když se podíváme na fakta bez emocí, ta hovoří jasně.

To ale souvisí s chybou, kterou vláda bohužel dělá. A tou je nedostatečná komunikace. Je to škoda, uvedu to na příkladu ozdravného balíčku, který obsahuje spoustu dobrých a důležitých věcí. Pro mě je to hlavně zdanění odlivu kapitálu do zahraničí nebo například revize sociálních dávek pro ty, kteří dlouhodobě odmítají pracovat. Vláda se ale dostala do defenzivy a nezaměřuje se na komunikaci těchto důležitých a pozitivních věcí. Ale to souvisí i s tím, že negativní informace se šíří mnohem rychleji a dál než ty pozitivní...

Evropská unie se začátkem června dohodla na nové migrační strategii. Podle ministra vnitra Víta Rakušana je to velké vítězství pro ČR, neboť na podobě dohody má výrazný podíl: „Žádné kvóty, ale solidární finanční pomoc nejvíce zatíženým členským zemím. ČR bude z povinnosti přispívat nyní vyjmuta s ohledem na velké množství uprchlíků z Ukrajiny,“ napsal na Twitteru. Co si o této nové migrační strategii myslíte?

Nesdílím přehnaný a poněkud předčasný optimismus pana ministra, protože obzvlášť u migrace lze

hodnotit výsledek ne podle toho, co je na papíře, ale podle toho, co ukáže realita.

Za sebe říkám, že jde o polovičaté řešení, protože si myslím, že Evropa musí mít striktní migrační pravidla, nenechat si plivat do tváře a mít věčně otevřenou náruč. Má to být Evropa, kdo si bude vybírat, kdo k nám přijde, ne aby si migranti vybírali Evropu.

Když to celé ale dám do kontextu evropské politiky, kde na druhé straně stojí fanatičtí zastánci naprosto otevřené Evropy, která přijme každého bez ohledu na bezpečnost vlastních občanů, lze férově říct, že nová migrační pravidla jsou skutečně kompromisem. A jak to s kompromisy bývá, nikdo není stoprocentně spokojen.

Zastánci migrace tvrdí, že migrace tu byla vždy a migranti jsou pro společnost potřební, neboť suplují profese, které lidé doma nechtějí dělat. V proudu lidí, kteří se do Evropy dostanou, jsou však i „parazité“, kteří se začlenit nechtějí a pracovat nebudou. Proč to Evropa dosud nepochopila? Jak to nejlépe nastavit, aby do ČR, potažmo do Evropy, šli opravdu jen lidé, kteří jsou pro společnost přínosem?

Ano, migrace je věc, kterou nezastaví nikdo a nikdy, to si přiznejme. Ovšem dá se – a já dodávám, musí se – regulovat. Evropa ale v posledních letech jen hasí požáry. A k tomu ještě ne moc dobře. Vzorem pro evropskou migrační politiku by měla být Austrálie.

Nenalhávejme si, že se bez migrace obejdeme, určité nedostatkové profese budeme muset doplňovat lidmi odjinud, ale zároveň sem nemohou proudit nekontrolovatelné davy lidí, kteří mohou být bezpečnostním rizikem a část z nich chce na našem štědrém systému jen parazitovat.

V první řadě ale musí Evropa zastavit nelegální migrační trasy. Evropští politici musejí vyslat do světa jasný vzkaz: ne, nemůžeme přijmout všechny, kdo do Evropy přijít chtějí, to prostě nejde. A mám pocit, že největší podíl na těch různých tragédiích, při kterých umírají lidé na moři, mají právě ti politici prosazující politiku otevřených dveří. Ti, kdo toto hlásají, lidem zkrátka lžou. A lžou i těm, kteří se pak snaží dostat nelegálně do Evropy.

Zazníť musí i to, že ekonomické migranty prostě a jednoduše přijímat nemusíme.

Jste vytrvalým a výrazným prosazovatelem práva na obranu se zbraní v ruce. I kvůli tomu jste často kritizován a osočován z toho, že tady chcete „udělat Ameriku, kde se lidi budou střílet na potkání“ - parafrázuji jeden z komentářů na vašem Twitteru. Jak se vám daří vést debatu s odpůrci a proč se podle vás lidé tak bojí?

Je dobře, že už přímo v otázce zaznívá, že přesně toto zaznívá na Twitteru. Protože v reálném světě jsem se s tímto protiargumentem nesetkal. Twitter strašně zkresluje vnímání reality, proto se musím přiznat, že si nic nedělám z toho, když mě někdo lacině „hejtuje“ na Twitteru.

Jinak ta argumentace Texasem je totiž vyloženě pitomá – cílem mé snahy je totiž udržet stávající zákony týkající se držení zbraní. A jsem moc rád, že se nám s kolegy podařilo novelu Listiny základních práv a svobod prosadit, protože právě ta občanům garantuje, že nám právo bránit život se zbraní nemůže nikdo vzít. Ani nikdo z Bruselu...

Další, na čem pracuji, je novela trestního zákoníku přezdívaná MŮJ DŮM, MŮJ HRAD. Ta opět nijak nenarušuje zákony týkající se držení zbraní, ale má za cíl jasně zákonem zohlednit, že ten, kdo se brání ve svém domově, je ve značné nevýhodě a bývá překvapen, zmaten a má strach o sebe i své blízké. Tohle musí vzít trestní právo jasně a přímo v potaz. A netrestat obránce, vyhodnotí-li si intenzitu obrany špatně. Aby někdo znal nebo studoval judikaturu ke „zcela zjevně nepřiměřené obraně“ ve tři hodiny ráno, nemůže trestní právo po obránci chtít. Přijde mi to normální a fungovalo

to tu dlouhou dobu až do padesátých let. Tento můj návrh leží ve Sněmovně, kde ho blokuje mimo jiné hnutí STAN.

Rozešel jste se s hnutím STAN, podle vašich slov kvůli jejich „aktivistické politice a odlišnému vidění světa“. Je vám dobře v nezávislosti, nebo zvažujete přestup do jiné strany?

Ano, to o posunu hnutí k aktivistické politice jsem řekl a po více než půl roce bych na tom neměnil ani slovo. Hnutí, jehož jsem byl členem, se z velké části obrátilo od politiky blízké lidem směrem k aktivistickým a progresivistickým myšlenkám. A pro férovost dodávám, že znám spoustu členů hnutí STAN, kteří jsou slušní a nesouhlasí s nynější politikou hnutí. Třeba s většinou členů senátorského klubu STAN si rozumím, i když se občas na dílčích věcech neshodneme.

Nepatřím mezi kritiky politických stran, ty naopak považuji za důležitou součást politického systému. Ale věřte mi, že po třech letech členství v hnutí si nezávislost celkem užívám, tak to ale nemusí být navždy. Spolupracuji s ODS, se senátorským klubem ODS-TOP 09, jehož jsem členem, s kolegy a kolegyňami nám spolupráce funguje a jsem za to rád.

Kam kráčí současná Česká republika?

Stojíme na rozcestí. Ostatně jako celá západní, euroatlantická společnost. Nový střet se odehrává na linii konzervativci versus v uvozovkách liberálové. A proč v uvozovkách? Protože ti noví liberálové, chceme-li progresivisté, mají s původním liberalismem pramálo společného. Jde tedy o spor, zda společenský pokrok bude přirozený, protože je zkrátka výhodný, ovšem bez přehnaných regulací, příkazů a zákazů, za zachování původních osvědčených a staletými prověřených hodnot, na kterých naše společnost stojí, nebo zda nám bude neustále někdo odněkud shora v rámci „dobra“ kázat, jak máme žít, v čem máme jezdit, kolik máme, respektive nemáme mít dětí, jak je vychovávat a podobně.

Nevnímám, jak se snaží někteří namluvit, že tu máme v rámci české společnosti nějaký střet mezi tím, zda jsme Západ, nebo Východ. Tyto bojůvky jsou marginální a tato otázka je, myslím, vyřešená. Stejně jako hlasy sílící po našem vystoupení z Evropské unie nemají širokou podporu. To ale neznamená, že musíme souhlasit s každou pitomostí, která přijde z Bruselu. Já sám jsem velkým kritikem bruselské všeregulační politiky, ale je v našem zájmu se snažit evropské kormidlo otočit směrem k větší svobodě, a tím i prosperitě – pro mě tedy institucionálně klidně někam před Maastrichtskou smlouvu nebo možná až před Jednotný evropský akt z roku 1986. Zatím je totiž bruselský mainstream spíš socialisticko-regulační. Naděje tu je, když se podíváme například na výsledky voleb v Itálii.

Za dva roky jsou volby do Poslanecké sněmovny, čeká podle vás českou politickou scénu nějaké překvapení? Co říkáte např. na formující se hnutí PRO nebo snahu sociální demokracie vrátit se zpět do poslaneckých lavic?

Dva roky jsou dlouhá doba na předvídaní toho, jak volby dopadnou, protože stát se může doslova cokoliv. Před rokem a půl taky nikdo nevěděl, že Rusko zaútočí na Ukrajinu, stejně jako před třemi a půl lety nikdo netušil, že přijde covid. Sociální demokracie se nějakým způsobem snaží, některé průzkumy jí dávají pět procent, ale je otázkou, jestli na liberální levici, kam pod vedením pana Šmardy sociální demokracie směřuje, není už plno. V posledních měsících tam z parlamentních stran loví Piráti i hnutí STAN.

Pokud jde o hnutí PRO, to vnímám jako typický projekt snažící se lovit v řadách některých silně nespokojených občanů, takže to bude spíš taková zkouška toho, zda i na tomto poli není poněkud plno.

Jaké jsou vaše cíle pro zbytek volebního období? A budete mandát obhajovat?

Chtěl bych, aby došlo k posunu při projednávání mého návrhu na zakotvení principu MŮJ DŮM, MŮJ HRAD v našem právním řádu. Zároveň zanedlouho představím jednoduchou novelu, která by mohla občany ochránit před různými aktivisty blokujícími silnice. To jsou celostátní témata. A zároveň mám celý seznam svých regionálních úkolů, se kterými se na mě obracejí starostové obcí a měst, ale i lidé z mého obvodu. Takže práce je víc než dost, a to mě na senátorování baví.

A pokud jde o druhou otázku, zcela otevřeně říkám, že nejsem ten, kdo utíká od rozdělané práce. To je oblíbená taktika některých, já však takový nejsem. Stejně jako nemám senátní mandát jako trafikou za zásluhy od nějaké strany či hnutí, nejsem žádný maskot, a proto se práci věnuji naplno. Zároveň vnímám silnou podporu od lidí, ať už starostů obcí, tak i veřejnosti.

Mám proto zájem mandát obhajovat, definitivní rozhodnutí ale přijde v pravý čas.

[ZDROJ](#)